

AGRICULTURA

I 9 2 0

INDEX PER MATERIES

POLÍTICA AGRÀRIA — QÜESTIONS SOCIALS I ECONÒMIQUES
ECONOMIA AGRÍCOLA

- Actualitats, *August Matons*, P. 41.
En la inquietud del moment, la terra com esperança, *C. Pi Suñer*, P. 61.
Un perill per les exportacions agrícoles espanyoles, P. 35.
El renaixement de l'agricultura a Anglaterra, P. 36.
Els pagesos i els impostos, P. 37.
Les tarifes ferroviàries, P. 53.
Com són fetes les estadístiques oficials, P. 73.
Dades sobre l'agricultura a França, P. 74.
A propòsit del pressupost d'Agricultura de la Mancomunitat, *August Matons*, P. 81.
L'encariment de les subsistències i els pagesos, *August Matons*, Ps. 121, 145, 209.
L'Agricultura i la qüestió social, *J. Sèculi i Roca*, P. 130.
El taylorisme en agricultura, P. 156.
L'oli de taxa, on és?, P. 156.
Les companyies carrilaires franceses i l'agricultura, P. 157.
De la participació de beneficis en la indústria agrícola, *Pere J. Girona*, P. 189.
El Ministeri de Proveïments, P. 199.
Perquè manca la mà d'obra al camp, P. 199.
L'agricultura cendrosa en tres conferències, P. 200.
Perquè no es creï un Ministeri d'Agricultura, P. 222.
La població rural italiana, P. 223.
El nou ministre de Foment, P. 244.
Les agitacions socials a Itàlia, P. 245.
La parlamentaria a Catalunya, *Pere J. Girona*, Ps. 258, 305.
L'èxode del camp a les grans urbs, P. 266.
El govern i els pagesos, P. 267.
La defensa dels interessos agrícoles, *Carles Pi Suñer*, Ps. 277-297.
El moviment de la propietat a França i Itàlia, P. 289.
S'ha de tenir por dels préstecs?, P. 290.
Perquè és cara la vida, P. 310.
L'estat agrícola. Meditació cívica, *E. Pascual d'Amigó*, P. 322.
Per a guanyar diners amb l'agricultura, P. 330.
La reforma agrària a Grècia, P. 351.
Ara afavorim la motocultura, P. 354.
Els preus dels jornals agrícoles i llur variació determinada per l'aproximació d'un centre de població important, *E. de Fortuny*, P. 372.
La rebel·lió de les gallines, P. 376.
La nostra xauxa, P. 378.
Hostes vindran, P. 378.
La política econòmica del govern en el comerç dels olis, *August Matons*, Ps. 385, 409, 429, 453.
Evaluacions estadístiques, P. 399.
Una opinió autoritzada sobre la qüestió dels olis, *R. Argués Arrufat*, P. 433.
Un punt de mira racional, P. 442.
La indústria i l'agricultura, P. 467.
La valor del vi, *F. Santacana*, P. 477.
Per la santa agricultura, P. 487.
Una ciència inaplicada, *Pere J. Llor*, 497.

- El nostre lema, *Josep M.ª Rendé*, P. 1.
 Tres exemples de cooperació frutera *August Matons*, P. 27.
 Com ho fan a Galícia, P. 36.
 Una protesta, P. 53.
 Per l'unió i per l'oportunitat, *August Matons*, P. 101.
 De Sindicats agrícoles. El temps oportú per a la seva fundació, *J. M. Rendé*, Ps. 105, 344.
 L'obra dels Sindicats, P. 135.
 Com es resol el problema agrari, P. 135.
 Les obres sindicals agràries; condicions d'utilitat, *C. Martinell*, P. 147.
 L'assemblea de la U. V. C., P. 175.
 Per la construcció de Cellers cooperatius, P. 178.
 Un organisme agrari que treballa, P. 178.
 L'altra obra dels Sindicats; la lluita contra les malalties, *J. Viladot Puig*, P. 196.
 El govern anglès i l'agricultura, P. 201.
 El congrés de la Federació agrícola catalano-balear, P. 220.
 La llei, el govern, els medis i el fi dels Sindicats, P. 223.
 Un exemple palpable, P. 225.
 Sobre el crèdit agrari, *August Matons*, P. 233.
 Quan trona... Santa Bàrbara!, P. 245.
 Una cooperativa per a secar patates, P. 246.
 Assegurances contra la pedregada, P. 266.
 L'assemblea de blataires, P. 268.
 S'ha de tenir por dels préstecs?, P. 290.
 Una nova facina comarcal, *Josep Cabeza*, P. 301.
 L'assegurança agrícola al Sindicat de Lanaja (Osca), *R. Negre i Balet*, P. 326.
 L'oli dels Sindicats, *L. Andreu*, P. 328.
 El cooperatisme fraternal, P. 328.
 Perquè ha sàpiguen els enemics, *August Matons*, P. 341.
 Perquè serveixi d'exemple, P. 356.
 L'esperit nou, *August Matons*, P. 365.
 Recordances que reviuem, P. 377.
 Un Sindicat d'engreixadors de porcs, *J. Sèculi i Roca*, P. 395.
 La barba del veí, P. 420.
 D'agost a setembre, *J. M. Rendé*, P. 433.
 L'unió fa la força, P. 466.
 La «Federazione nazionale delle Cooperative Agricole», P. 466.
 La valor del vi, *F. Santacana*, P. 477.
 Els Sindicats a la Fira de Mostres, P. 485.
 Les coses canvien, P. 487.

AGRONOMIA — AGROLOGIA — ADOBS — FERTILITZACIÓ

- Adobs químics en la vinya, *Llorenç Badell*, Ps. 50, 391.
 Un adob de la post-guerra, P. 75.
 Hidrologia fluvial i subterrània del Baix Empordà, *M. Faura i Sans*, P. 91.
 La síntesi del nitrògen, P. 114.
 Evaporació de l'aigua del terreny, *J. de la C. Badell i Roig*, P. 192.
 La riquesa en potassa del jaciment de Súrria, P. 246.
 Els jaciments de fosfats descoberts al Marroc, P. 269.
 Adobs orgànics per a la vinya, *Ll. Badell*, P. 283.
 La producció i l'importació d'adobs a Espanya, P. 332.
 Adobs verds, *A. C.*, P. 363 (Consultori).
 L'ús del superfosfats en els alfalsos de l'Urgell, *J. Arumí*, P. 370.
 La rapa com adob, *CAM*, P. 383 (Consultori).
 Preparació de la brisa per adob, *T. T.*, P. 426 (Consultori).
 El sofre empleat com adob, P. 449.
 Permeabilitat del terreny, *J. de la C. Badell i Roig*, P. 457.
 Una ciència inaplicada, *Pere J. Llorc*, P. 497.

CONSTRUCCIONS RURALS — MECÀNICA AGRÍCOLA

- Concursos de tractors, *Carles Pi Suñer*, P. 27.
 Per afavorir el cultiu mecànic, P. 178.
 Tots tenen raó, P. 224.
 Ara afavorim a motocultura, P. 354.
 El treball d'un tractor al Pla del Llobregat, *C. Pi Suñer*, P. 393.

TERRA CAMPA — HORTICULTURA — HERBICULTURA — INDÚSTRIES DERIVADES COMERÇ I ESTADÍSTIQUES

- L'importància de les coses petites, P. 36.
 La producció de blat a Europa, P. 37.
 La producció de blat i la taxa, P. 96.
 Dades que es comenten soles; el rendiment del blat per hectàrea al món, P. 114.
 La neocultura, *J. Arumí*, P. 131.
 La coliflor; dades del seu cultiu en la costa de Llevant, *E. de Fortuny*, P. 153.
 La creuada del blat, P. 157.
 El conreu de la patata a la Plana de Vich, *Joan Arumí*, Ps. 170, 242.
 Composició i usos del cacahuet, P. 207 (Consultori).
 La producció de cereals i vi en 1919, P. 224.
 Notes sobre el conreu de l'alfals: la llavor i la sembra, *J. Viladot Puig*, P. 285.
 Contra la cuscuta, *M. A.*, Ps. 318, 383, 474 (Consultori).
 Per a establir una rotació, *G. R.*, P. 338 (Consultori).
 La canya de blat de moro en l'alimentació del bestiar, *T. T.*, P. 338 (Consultori).
 El batre mecànic, *J. Viladot Puig*, Ps. 347, 374, 417.
 L'ús dels superfosfats en els alfalsos de l'Urgell, *J. Arumí*, P. 370.
 Farratges indicats per a terrenys calcinosos, *T. T.*, P. 383 (Consultori).
 El cultiu de bolets, P. 406 (Consultori).

ARBORICULTURA FRUITERA — OLIVERA — ESTADÍSTICA INDÚSTRIES DERIVADES — COMERÇ

- El tractament d'hivern dels arbres, *August Matons*, P. 63.
 Les ferides en les soques dels arbres fruiters, *J. Salom*, P. 108.
 El comerç de les avellanes, P. 113.
 La producció d'ametlles als Estats Units, P. 115.
 Bons llibres que tracten del cultiu de l'ametller, P. 119 (Consultori).
 L'amsden, *A. C.*, P. 119 (Consultori).
 Obtenció de noves varietats, *A. M.*, P. 119 (Consultori).
 L'assecabrots de l'oliver, *Joan Aguiló*, P. 169.
 El conreu de la morera en les riberes altes de l'Ebre, *J. Pujol*, P. 127.
 Plantem arbres, *J. Vallés Estruch*, P. 153.
 Màstic per empelts, P. 163 (Consultori).
 Plantació a marc real i al tresbolillo, *T. T.*, P. 164 (Consultori).
 La poda de les oliveres, *C. O. M.*, P. 164 (Consultori).
 Els arbres fruiters a Vich, *J. Salom*, P. 167.
 El Rhizotrogus estivus, paràssit de l'oliver, *Joan Aguiló*, P. 169.
 La formació de l'aroma en els fruits, *G. de Benavent*, Ps. 194, 214.
 Contra la negrilla, *A. M.*, P. 230 (Consultori).
 Contra la Sclerotinia Linhartiana del codonyer, *A. M.*, P. 231 (Consultori).
 El changlot real, P. 251 (Consultori).
 Els mercats de la taronja, P. 25 (Consultori).
 Els badocs de l'avellaner, *August Matons*, P. 279.
 Les fruites a Califòrnia; Cireres, *R. Sala*, Ps. 281, 307.
 La polpa de l'albercoc, *Arnest Mestre*, P. 324.
 La valor de la producció fructícola espanyola, P. 331.
 La fructicultura a Califòrnia, *R. Sala*, P. 349.
 Sobre la plantació de l'avellaner, *A. M.*, P. 427 (Consultori).
 La plantació de fruiters a les carreteres, P. 443.
 Notes de fructicultura a Califòrnia: Prunes, *R. Sala*, Ps. 461, 500.

VINYA — VITICULTURA

- Mes dels polisulfurs, *Jaume Raventós*, Ps. 23, 46.
 Adobs químics en la vinya, *Llorenç Badell*, Ps. 50, 391.
 Els tractaments contra el mildiu i contra l'oïdium, *Ll. B.*, Ps. 144, 207 (Consultori).
 Les dormidores, *J. M. Rovira*, Ps. 211, 237.
 Contra les cotxinilles dels ceps, *Ll. B.*, P. 230.
 Es pot sulfatar la vinya estant en flor? *Arist Mestres*, P. 255.
 Adobs orgànics per a la vinya, *Ll. Badell*, P. 283.
 Contra l'antracnosi, *Ll. B.*, P. 295 (Consultori).
 L'escapçat dels ceps, *Ll. B.*, P. 295 (Consultori).
 Els híbrids productors directes, *A. M.*, P. 427 (Consultori).
 Poda llarga i poda curta, P. 441.
 L'enfilferat de la vinya, *Ll. B.*, P. 474 (Consultori).

BOSCOS — SELVICULTURA

- La producció de suro a Espanya, P. 37.
 Optimisme, *Segimon Vandrell*, P. 48.
 Repoblacions forestals; plantacions, *Segimon Vandrell*, P. 125.
 Repoblació forçosa a Portugal, *Segimon Vandrell*, P. 214.
 Contra els incendis en els boscos, P. 332.
 El boix, *Segimon Vandrell*, P. 367.
 El melis, *Segimon Vandrell*, P. 437.

VI — ENOLOGIA — INDÚSTRIES DERIVADES — COMERÇ — ESTADÍSTIQUES — PREUS

- Les tresbalçades del vi, *Erasme M. d'Ymbert*, P. 68.
 La producció de vi a França i Itàlia, P. 73.
 Per a treure l'agror d'un vaixell, *J. R.*, P. 79 (Consultori).
 Co que val transportar un hectolitre de vi, P. 179.
 Una prohibició favorable, P. 200.
 La producció de cereals i vi en 1919, P. 224.
 La producció de vi a la República Argentina, P. 246.
 L'organització tècnica de les facines, *A. Daneo*, P. 235.
 En defensa del vi, *August Matons*, P. 253.
 Els efectes de l'anti-alcoholisme als Estats Units, P. 268.
 Abstencionistes de vi espanyol, P. 289.
 Per a clarificar el vi, *E. d'Y.*, P. 295 (Consultori).
 La clarificació del vi, *Erasme d'Ymbert*, P. 299.
 L'esterilització dels mostos, *E. d'Y.*, P. 318 (Consultori).
 Continua el joc, P. 377.
 Sobre l'aprofitament del most de raïm pel seu poder edulcorant, *C. Mestre*, Ps. 387, 411.
 Sobre el preu del vi, P. 400.
 Llibres d'Enologia, *A. M.*, P. 407 (Consultori).
 El pendre raïms d'altres, P. 419.
 La miraculosa exportació de M. Génie, P. 420.
 D'agost a setembre, *J. M. Rendé*, P. 433.
 L'elecció del tractament de les brises en les facines, *A. Daneo*, P. 460.
 Contra l'acidesa del vi, *E. d'Y.*, P. 475 (Consultori).
 La valor del vi, *F. Santacana*, P. 477.
 Les mares: una indústria modernitzada, *Mn. J. M.ª Rovira*, Ps. 478, 503.
 Informació vinícola, *Pere J. Llori*, Ps. 12, 34, 54, 75, 158, 180, 201, 225, 247, 269, 291, 312, 333, 357, 379, 400, 421, 444, 468, 489, 508.

RAMADERIA — ZOOTÈCNIA — INDÚSTRIES DERIVADES — MALALTIES DEL BESTIAR

- L'Escola Superior de Zootècnia, *M. Rossell i Vilà*, Ps. 5, 28.
 Concurs per a la millora de l'espècie cavallina al Baix Empordà, P. 31.
 El dany que causa la glossopeda, *M. Rossell i Vilà*, Ps. 44, 66.
 La ronya dels xais, P. 79 (Consultori).
 El concurs cavallí del Baix Empordà, *M. Rossell i Vilà*, P. 83.

Les eugues i l'agricultura, *J. Vidal Munné*, P. 107.
 La glossopeda en els pors, *J. Sèculi Roca*, P. 103.
 Comencen a tocar-se els resultats dels concursos de bestiar de la Mancomunitat, P. 113.
 Concurs de guarans a Vich, *J. Montsoliu*, P. 134.
 El govern pel foment de la ramaderia, P. 137.
 Per la nostra riquesa ramadera, *J. Vidal Munné*, P. 150.
 Zootècnia del concurs asinal de Vich, *M. Rossell i Vilà*, P. 165.
 Les nostres races de porcs, *J. Sèculi Roca*, P. 173.
 Races de conill de pell fina, P. 187 (Consultori).
 El concurs de bestiar cavallí a Lleida, P. 219.
 Sobre les actuals malalties de porcs, *J. Sèculi Roca*, P. 240.
 Contra les gallines que es mengen els ous, *J. R.*, P. 251 (Consultori).
 La cria del cuc de seda, *J. Pujol*, P. 301.
 El concurs cavallí de Tortosa, P. 309.
 La canya de blat de moro en l'alimentació del bestiar, *T. T.*, P. 338 (Consultori).
 Pro sericicultura, *J. Vidal Munné*, P. 369.
 Un Sindicat d'engreixadors de pores, *J. Sèculi Roca*, P. 393.
 El concurs de la Seu d'Urgell, P. 418.
 Contra la verola de les gallines, *D. C.*, P. 427 (Consultori).
 Després del concurs de bestiar schwyz de la Seu d'Urgell, *Daniés Casabosch*, P. 435.
 D'higiene pecuària, *J. Vidal Munné*, P. 439.
 Els beneficis de la ramaderia, P. 443.
 El concurs cavallí de Puigcerdà, P. 464.
 La maduració de la crema en la fabricació de bones manteques, *J. M.ª Soler i Coll*, P. 480.

OLIS — ELAIOTÈCNIA — COMERÇ — ESTADÍSTIQUES — PREUS

Els locals en ls molins d'oli, *August Matons*, P. 3.
 El preu de les olives a França, P. 54.
 La producció i l'exportació d'oli a Tunes, P. 74.
 Normes per a fer bon oli, *C. A. M.*, P. 99 (Consultori).
 La producció d'oli a França en 1919, P. 137.
 El sistema Acapulco i la maquinària Salvatella, *A. M. C.*, P. 144 (Consultori).
 L'oli de taxa, on és?, P. 156.
 L'oli dels Sindicats, *L. Andreu*, P. 328.
 El consum d'oli i d'olives als Estats Units, P. 330.
 Perquè ho sàpiguen ls enemics, *August Matons*, P. 341.
 El consum d'oli a l'Argentina, P. 356.
 Llibres sobre olis, *A. M.*, P. 363 (Consultori).
 La política econòmica del Govern en el comerç de l'oli, *August Matons*, Ps. 385, 409, 429, 453.
 Com es fan olis poc àcids, *L. Andreu*, P. 415.
 Una opinió autoritzada sobre la qüestió dels olis, *R. Arqués Arrufat*, P. 431.
 Una bona notícia pels productors d'oli, P. 466.
 Informació oleícola, *L. Andreu*, Ps. 97, 111, 159, 181, 226, 270, 313, 402, 446, 469, 509.

ENTOMOLOGIA — PATOLOGIA VEGETAL — TERAPEUTICA AGRÍCOLA

Mes dels polisulfurs, *Jaume Raventós*, Ps. 23, 46.
 El tractament d'hivern dels arbres, *August Matons*, P. 63.
 Les ferides en les soques dels arbres fruiters, *J. Salom*, P. 108.
 L'assecabrots de l'oliver, *Joan Aguiló*, P. 123.
 El Rhizotrogus estivus, paràssit de l'oliver, *Joan Aguiló*, P. 169.
 El tractament contra el mildiu i l'oidium, *Ll. B.*, Ps. 144, 207, (Consultori).
 La fabricació del sulfat, *Cam*, P. 207 (Consultori).
 Les dormideres, *J. M. Rovira*, Ps. 211, 237.
 Contra els taups, *C. O. M.*, P. 230, (consultori).
 Contra els cadells, *C. O. M.*, P. 231, (consultori).
 Contra les cotxinilles dels ceps, *Ll. B.*, P. 230 (consultori).
 Contra el negre de les oliveres, *A. M.*, P. 230, (consultori).
 Contra la Sclerotinia Linhartiana del codonyer, *A. M. C.*, 231, (consultori).
 Es pot sulfatar la vinya estant en flor? *Arnest Mestre*, P. 255.

Els badocs de l'avellaner, *August Matons*, P. 279.
 Contra l'antracnosi, *Ll. B.*, P. 295, (consultori).
 Contra les formigues, *T. T.*, P. 318, (consultori).
 Contra la cuscuta, *M. A.*, P. 318, 383, 474, (consultori).
 A l'entorn del Congrés de Lleida, *J. Aguiló*, P. 346.
 Contra el fleotrips, *A. M.*, P. 451 (consultori).
 L'*ammophila sabulosa*, *J. Aguiló*, P. 499.

VARIA

La meva salutació, *August Matons*, P. 1.
 Com són i com haurien d'ésser els nostres pagesos, *R. Sala Roqueta*, Ps. 9, 261.
 Passeigs agrícoles i regeneradors, *Josep Rosell*, P. 70, 397.
 Una protesta, P. 53.
 On és més cara la vida? P. 73.
 El conreu de la morera en les riberes altes de l'Ebre, *J. Pujol*, P. 127.
 El quart d'hora de l'Agricultura, P. 136.
 La mermelada de tomaquet, P. 138.
 El taylorisme en agricultura, P. 156.
 Un home benemèrit de Catalunya, P. 179.
 Les plantes d'adornament de la illa de Menorca, cultivades i espontànies, *J. Santamaria Matas*,
 P. 198, 263.
 Una senzilla pregunta, P. 222.
 La riquesa en potassa dels jaciments de Sùria, P. 246.
 La sofisticació dels productes agrícoles, *A. Rolet*, P. 265.
 Per la Mancomunitat, P. 266.
 Els soldats i les cigonyes, P. 267.
 Les raons d'un canviament, P. 289.
 Els inefables serveis oficials, P. 290.
 Els serveis d'una moneda de cinc cèntims, P. 310.
 De les subtils abstencionistes, P. 311.
 Espurnes d'un sol foc, P. 311.
 L'ensenyament agrícola, P. 330.
 L'acció de la lluna sobre les pràctiques de conreu, *A. M.*, P. 338, (consultori).
 A l'entorn del congrés de Lleida, *J. Aguiló*, P. 346.
 Una advertència, P. 354.
 Un dels aprofitaments més antics de l'aigua, P. 355.
 La tela de Penèlope, P. 399.
 Això de la Moncloa, P. 400.
 Amunt contra els pagesos, P. 419.
 Els nostres diputats, P. 419.
 Les novetats enganya-pagesos, P. 443.
 Els explosius i l'agricultura, P. 444.
 El mosquit de les febres palúdiques i el conreu de l'arroc, *L. Cervera*, Ps. 455, 483.
 Als llegidors, P. 466.
 Dades esgarrioses, P. 467.
 L'Institut Internacional d'Agricultura, P. 488.
 Un bonic negoci, P. 488.

BIBLIOGRAFIA.—Conferència d'orientació social per *Mn. J. M. Rovira*, P. 59.
 L'examen du cheval en vente, *P. De Hello*, P. 143.
 Els Sindicats agrícoles gironins, *J. Rosich*, P. 187.
 I problemi dell'arboricoltura italiana, *G. Briganti*, P. 206.
 Estación Enológica de Vilafranca del Panadés, memoria, de 1919, P. 206.
 Ibérica, número extraordinario, P. 206.
 Come si combatte razionalmente la peronospora della vite, *L. Gabotto*, P. 229.
 Alimentation, ravitaillement, *R. Legendre*, P. 229.
 Fruticultura, *Miguel Sánchez*, P. 230.
 Il patrimonio zootecnico italiano, *A. Pirocchi*, P. 230.
 Primer concurs de bestiar porquí en la Comarca d'Olot, organitzat per la Mancomunitat de
 Catalunya, *Josep Sèculi Roca*, P. 250.
 Per lo sviluppo della industria enologica italiana, *A. Manescalchi*, P. 250.
 L'Agricoltura nella Venezia Giulia, *D. Tamaro*, P. 250.
 Le nostre piante industriali, *V. Peglion*, P. 274.

Manual de Agricultura y de Construcciones e industrias agrícolas y pecuarias, *J. Bover y Bosch*, P. 274.

Per lo sviluppo tecnico della nostra agricoltura, *M. Castelli*, P. 274.

El vino de Alella; compendio de los antecedentes, constitución y rasgos característicos, P. 317.
Agricultura — Beneméritos de la patria, P. 317.

Tratado práctico de ganadería, *E. Illá López*, P. 339.

La cría del conejo doméstico per *R. E i L.*, P. 449.

Calendari del Pagès per a l'any 1921, P. 493.

Consejos de Columela a los Viticultores de hoy, per *Raul M. Mir*, P. 493.

ESPIGOLANT. — Ps. 35, 53, 73, 96, 113, 135, 156, 178, 222, 244.

COMENTARIS. — Ps. 266, 289, 310, 330, 354, 377, 399, 419, 442, 466, 487, 506.

INFORMACIÓ GENERAL. — Ps. 15, 38, 56, 76, 98, 115, 138, 161, 182, 203, 227, 248, 271, 292, 315, 334, 358, 380, 403, 422, 447, 471, 490, 510.

OFERTES I DEMANDES DELS SINDICATS. — Ps. 99, 119, 275, 319, 339, 363.

RESUM DE REVISTES. — Ps. 14.

NOTES DEL DEPARTAMENT D'AGRICULTURA DE LA MANCOMUNITAT DE CATALUNYA. — Ps. 39, 57, 78, 99, 117, 141, 162, 185, 205, 229, 249, 273, 294, 316, 337, 361, 382, 405, 425, 448, 473, 492, 512.

CONSULTORI. — Ps. 79, 99, 119, 144, 163, 187, 207, 230, 251, 275, 295, 318, 337, 362, 383, 406, 426, 451, 474, 493, 514.

SUPLEMENT IL·L·USTRAT

El concurs cavallí de La Bisbal, Ps. 90.

L'Institut Borrell de les Escoles Pies a Alella, Ps. 132, 242.

El concurs de Vich, P. 176.

El parc de Montjuic, P. 286.

La terra dels pardals, Ps. 330, 374.

Can Senromà de Tiana, P. 418.

El «Maset» de Sant Quirce de Safaja, P. 486.

A can Prat de la Riba, P. 506.

■ ■ ■

INDEX PER AUTORS

Agulló J. — L'assecabrots de l'oliver, P. 123. — El Rhizotrogus estivus, paràssit de l'oliver, P. 169. — A l'entorn del Congrés de Lleida, P. 346. — L'ammophila sabulosa, P. 499.

Andreu L. — L'oli dels Sindicats, P. 328. — Com es fan els olis poc àcids, P. 414. — Informació oleícola, Ps. 97, 111, 159, 181, 226, 270, 313, 402, 446, 469, 509.

Arqués Arrufat R. — Una opinió autoritzada sobre la qüestió dels olis, P. 431.

Aruní J. — La neocultura, P. 131. — El conreu de la patata a la plana de Vich, Ps. 170, 242. — L'ús dels superfosfats en els alfalsos de l'Urgell, P. 370.

Badell Llorenç. — Adobs químics en la vinya, Ps. 50, 391. — Adobs orgànics per a la vinya, P. 283.

Badell i Roig J. de la C. — Evaporació de l'aigua del terreny, P. 192. — Permeabilitat del terreny, P. 457.

Benavent G. de. — La formació de l'aroma en els fruits, Ps. 194, 214.

Cabeza J. — Una nova facina comarcal, P. 321.

Cervera L. — El mosquit de les febres palúdiques i el conreu de l'arròs, Ps. 455, 483.

Daneó A. — L'organització tècnica de les ffacines, P. 235. — La elecció del tractament de les brises en les facines, P. 460.

- Danés Casabosch R. — Després del concurs de bestiar schwyz de la Seu d'Urgell, P. 435.
- Faura i Sans, M. — Hidrologia fluvial i subterrània del Baix Empordà, P. 91.
- Fortuny E. de. — La coliflor; dades del seu cultiu en la costa de Llevant, P. 153. — Els preus dels jornals agrícoles i llur variació determinada per l'aproximació d'un centre de població important, P. 372.
- Girona P. J. — De la participació de beneficis en la indústria agrícola, P. 189. — La partamentària a Catalunya, Ps. 258, 305.
- Ymbert Erasme d'. — Les tresbalsades del vi, P. 68. — La clarificació del vi, P. 299.
- Llort P. J. — Informació vinícola, Ps. 12, 34, 54, 75, 158, 180, 201, 225, 247, 269, 291, 312, 333, 357, 379, 400, 421, 444, 468, 489, 508. — Resum de Revistes, P. 14. — Una ciència inaplicable, P. 497.
- Martinell C. — Les obres sindicals agràries. Condicions d'utilitat, P. 147.
- Matons August. — La meva salutació, P. 1. — Els locals en els molins d'oli, P. 3. — Tres exemples de cooperació fruitera, P. 21. — Actualitat, P. 41. — El tractament d'hivern dels arbres, P. 63. — A propòsit del pressupost d'agricultura de la Mancomunitat, P. 81. — Per l'unió i per l'oportunitat, P. 101. — L'encariment de les subsistències i els pagesos, Ps. 121, 145, 209. — Sobre el Crèdit Agrari, P. 233. — En defensa del vi, P. 255. — Els badoes de l'ave llaner, P. 279. — Perquè ho sàpiguen els enemics, P. 341. — L'esperit nou, P. 365. — La política econòmica del govern en el comerç de l'oli, Ps. 385, 409, 429, 453.
- Mestre A. — Es pot sulfatar la vinya estant en flor? P. 255. — La polpa d'albercoc, P. 324.
- Mestre C. — Sobre l'aprofitament del most de raïm pel seu poder edulcorant, 387, 411.
- Montsolí J. — Concurs de guarans a Vich, P. 134.
- Negre i Balet R. — L'assegurança agrícola en el Sindicat de Lanaja (Osca), P. 326.
- Pascual d'Amigó E. — L'Estat agrícola. Meditació cívica, P. 322.
- Pi Suñer C. — Concursos de tractors, P. 26. — En la inquietud del moment, la terra com esperança, P. 61. — La defensa dels interessos agrícoles, Ps. 277, 297. — El treball d'un tractor al Pla del Llobregat, P. 393.
- Pujol J. — El conreu de la morera en les riberes altes de l'Ebre, P. 127. — La cria del cuc de seda, P. 301.
- Raventós J. — Més dels polisulfurs, Ps. 23, 46.
- Rendé J. M. — El nostre lema, P. 1. — De Sindicats agrícoles. — El temps oportú per a la seva fundació, Ps. 105, 344. — D'agost a setembre, 433.
- Rolet A. — La sofisticació dels productes agrícoles, P. 265.
- Rosell Josep. — Passeigs agrícoles i regeneradors, Ps. 70, 397.
- Rossell i Vilà M. — L'Escola Superior de Zootècnia, Ps. 5, 28. — El dany que causa la glossope la, Ps. 44, 66. — El concurs cavall del Baix Empordà, P. 83. — Zootècnia del Concurs asinal de Vich, P. 165.
- Rovira J. M. — Les dormidores, Ps. 211, 237. — Les mares: una indústria modernitzada, pàgines 478, 503.
- Sala Roqueta R. — Com són i com haurien d'ésser els nostres pagesos, Ps. 9, 261. — Les fruites a Califòrnia: Cireres, Ps. 281, 307. — La fructicultura a Califòrnia, P. 351. — Notes de fructicultura a Califòrnia: Prunes, Ps. 461, 500.
- Salom J. — Les ferides en les soques dels arbres fruiters, P. 108. — Els arbres fruiters a Vich, P. 167.
- Santacana F. — La valor del vi, P. 477.
- Santamaria Matas J. — Les plantes d'adornament de la illa de Menorca, cultivades i espontànies, Ps. 198, 263.
- Sànculi Roca J. — La glossopeda en els porcs, P. 103. — L'agricultura i la qüestió social, P. 130. — Les nostres races de porcs, P. 173. — Sobre les actuals malalties dels porcs, P. 241. — Un sindicat d'engreixadors de porcs, 393.
- Soley i Coll, J. M. — La maduració de la crema en la fabricació de bones mantegues, P. 480.
- Vallés Estruch J. — Plantem arbres, P. 151.
- Vandrell Segimon. — Optimisme, P. 48. — Repoblacions forestals. Plantacions, P. 125. — Repoblació forçosa a Portugal, P. 214. — El boix, P. 367. — El melis, P. 437.
- Vidal Munné, J. — Les eugues i l'agricultura, P. 107. — Per la nostra riquesa ramadera, P. 150. — Pro sericicultura, P. 369. — D'higiene pecuària, P. 439.
- Viladot Puig J. — L'altra obra dels Sindicats: la lluita contra les malalties, P. 196. — Notes sobre el conreu de l'alfals: la llavor i la sembra, P. 285. — El bàter mecànic, Ps. 347, 374, 417.

AGRICULTURA

REVISTA AGRÍCOLA CATALANA

DIRECTOR: AUGUST MATONS

Doctor en Ciències Agràries

Cap de la Secció Tècnica d'Arbres fruiters de la Mancomunitat de Catalunya

COL·LABORADORS

Senyors Professors de la Direcció d'Agricultura de la Mancomunitat de Catalunya

Senyors Professors de l'Escola Superior d'Agricultura de Barcelona

Director i Professors de la Reial Escola d'Avicultura d'Arenys de Mar

Estacions Enològiques de Catalunya

Enginyers agrònoms i agrícoles i nombrosos propietaris agricultors

SUMARI

La meua salutació, per *August Matons*. — El nostre lema, per *Josep Maria Rendé*. — Els locals en els molins d'oli, per *August Matons*. — L'Escola Superior de Zootècnia, per *M. Rossell i Vilà*. — Com són i com haurien d'ésser els nostres pagesos. L'endolciment del viure, per *R. Sala Roqueta*. — Informació Vinícola, per *Pere J. Llori*. — Resum de Revistes, per *P. J. Ll.* — Informació. — Moviment de Mercats.

**Bàscules
caixes per a
cabals
Pibernat**

**Parlament, 9
Barcelona**

Agricultors!

Empleeu juntament amb els
adobs químics o orgànics el

**Fertilitzador
Radiactiu
H. B. C.**

que és un poderós estimulante
de la vegetació que augmenta
les collites considerablement

Agència general per a Espanya del FERTI-
LITZADOR RADIACTIU H. B. C., Bruch,
núm. 42: Barcelona. — De venda en les
principals cases d'adobs d'Espanya.

**SOCIETAT ENOLÒGICA DEL Penedès
SERDÀ, ROS I C.^A - Vilafranca del Penedès**

**APARELLS D'ANÀLISIS DE VINS
PRODUCTES ENOLÒGICS - ADOBS QUÍMICS
SULFATS I SOFRES - MAQUINÀRIA VITI-VINICOLA**

**INSTAL·LACIONS COMPLETES DE VINIFICACIÓ
MODERNA PER A CELLERS COOPERATIU**

**DESPATX: Rambla Sant Francesc, 15 - Telèfon 24
TALLERS: Carrer de Misser Rufet, núm. 8 - Tel. 149**

Telegrams "SERDAROS"

AGRICULTURA

REVISTA AGRÍCOLA CATALANA

Dies de sortida: 5 i 20 de cada mes

Subscripció: Barcelona, any: Pessetes 7 - Fora: Pessetes 9 - Número solt: Pessetes 0'50

La meva salutació

La confiança de l'Editorial Catalana em fa l'honor d'encomanar-me la direcció de AGRICULTURA.

Al encarregar-me d'ella, vull dirigir una cordial salutació als subscriptors, al meu antecessor i amic senyor Valls i als il·lustres col·laboradors que han honrat, amb llur ploma, aquestes pàgines i que espero continuaran honrant-les.

No vull exposar un programa; em limito a declarar que continuaré la tradició d'aquesta Revista defensant sempre els interessos de l'Agricultura, convençut de fer obra del més alt benefici nacional.

AUGUST MATONS

.....

El nostre lema

Segons la nota publicada pel diari «L'Eclair», de la sessió celebrada per la Unió Comercial i Industrial per a la Defensa Social, de França, el president de la Cambra de Comerç de Marsella, en son magnífic discurs, declarà que la França té la seva millor fàbrica en la terra i, per tant, afegí, ella ha de portar la salvació de la pàtria. Va calcular que l'agricultura, cada any produeix vint mil milions, podent ésser quadruplicada la producció per mitjà d'un estudi profund que deu fer-se per a augmentar-la, posant a l'ensems a contribuir totes les energies de l'Estat i del productor. Però creu que sense arribar a n'aqueix esforç que considera màxim, pot arribar-se amb relativa facilitat a una producció d'uns trenta mil milions de francs.

Per altra part, el «Journal Technique du Commerce Exterieur», enterat, és clar, de la producció del sòl de la França, assenyala mitjans per a obtenir més abundància de fruits; fent un estudi del que durant la guerra s'ha extret d'Espanya, creu que la producció d'aquí constitueix un factor importantíssim per a l'economia general d'Europa i assenyala la necessitat de col·laboracions estrangeres per a intensificar la producció espanyola.

L'esmentat periòdic creu trobar les causes del nostre retràs en que els assaigs practicats fins ara han fracassat per no seguir un mètode de conjunt i sense un estudi previ dels resultats probables; ans al contrari, fets a la ventura, per iniciatives personals que creiem més aviat filles de la bona voluntat que no pas d'un estudi acurat i seguint amb constància els resultats obtinguts.

Seguidament assenyala els mitjans que deurien establir-se per a obtenir una estreta relació comercial entre Espanya i França i confia en que, dat el caràcter inconstant dels espanyols i poc propici a esforços de llarga duració, haurà de raure a l'estranger per a proveir-se de coses que podria fer i no fa, estemordit dels primers fracassos que generalment segueixen a tots els començos.

Res tenim que dir-hi a això, ja que al fi i al cap són apreciacions més o menys ben fundades i, per altra part es refereix quasi tot a la vida comercial i d'intercanvi entre ambdós països.

Mes en la part que es refereix a la producció de la terra i en les relacions de l'un i de l'altre, creiem oportú un comentari o unes consideracions que sotmetrem al judici i a la meditació dels nostres agricultors.

Sabem que França produeix molt i que en moltes comarques s'executa amb èxit el cultiu intensiu i ho corroboren les xifres estampades als començos d'aquest escrit; sabem que ministres d'Agricultura amb l'assentiment i apoi de tot el Govern, declaren, com el president de la Cambra de Comerç de Marsella, que la salvació de França està en l'Agricultura; sabem que el Banc Nacional destina fortes sumes a l'agricultor; sabem els preus fabulosos que han alcançat els fruits en aquella República; sabem, en fi, que Estat (amb tots els seus mitjans tècnics i econòmics) i agricultors, s'han compenetrat de tal manera que avui l'Agricultura és considerada tal com en realitat ha d'ésser, com la primera branca, és més, com la soca del gran arbre de l'economia nacional.

I no obstant, els francesos no en tenen prou, sinó que mentre els uns es preocupen d'obtenir un major rendiment, els altres es preocupen, en bé seu, és clar, d'augmentar el rendiment d'altri; fins al punt d'assenyalar la conveniència d'una intervenció o d'una col·laboració estrangera.

Creiem de tot cor que cal agrair-ho, però creiem també que a Catalunya, terra poblada de gent progressiva, treballadora i gens ignorant, no caldrà la col·laboració en sentit d'intervenció i sí solament en el d'intelligència, de pacte i de conveniència mútua.

Catalunya té un Govern que concedeix tota la importància que té a l'Agricultura i amb els seus mitjans estèn i estendrà amb major

intensitat la seva acció per a unificar els esforços de tots en bé de la producció i, quan sigui l'hora, per a la seva expansió comercial; els pagesos catalans, si no poden sols, que, donada la divisió de la propietat a Catalunya no poden, s'ajuntaran, es van ajuntant ja, i completament capacitats de que l'inactivitat determinaria fatalment la seva ruïna, treballen per llur millorament i pel de les seves terres.

Deixant a part el factor temps, manca, doncs, un sol punt a resoldre: Per als assaigs de conjunt en favor de l'augment de producció, per entaular les negociacions comercials necessàries sense intervencions, algunes vegades (no sempre encara, per sort) poc escrupuloses, que abusant del benefici i perjudicant les qualitats, posen en interdicte i en greu perill la bondat dels fruits de les nostres terres; per a assolir, en fi, tots els aventatges que la tècnica del conreu, de l'elaboració i venda dels mateixos es necessita, cal aquella acció de conjunt i cal que per al millor èxit sigui aqueixa ben definida i classificada.

S'ha dit cent vegades, però és precis repetir-ho. ¿Què farem de les nostres terres ben conreades i excessivament productives si a l'hora de vendre els seus fruits no s'aprofiten fins al seu preu màxim?

Si quan els tenim reunits i elaborats fins sembla que no siguin nostres, ¿per què han d'anar a l'aventura del preu que els hi volen donar i mai del que tenen ni del que nosaltres necessitem que tinguin?

La solució la donava un estimat amic nostre en un entusiasta i formós article publicat en un dels nostres més valents setmanaris comarcals.

Ell glosava la trilogia dels partits polítics dominants a Catalunya i deia que si els pagesos tinguessin bandera, en ella hi hauríem de brodar amb lletres d'or els següents mots: «Associació», «Federació», «Confederació» i nosaltres hi afegiríem pel nostre compte... «o la mort».

JOSEP M.ª RENDE

Els locals en els molins d'oli

Com hem dit en un dels articles anteriors, el local de conservació ha d'estar situat a sobre mateix del d'elaboració per a estalviar les despeses del transport i l'aixecament de les olives. Les seves dimensions han d'ésser proporcionals a la feina a fer. Com a principi cal recordar que l'oli millor surt sempre de les olives fresques, collides de poc, en aquelles on no s'ha iniciat cap mena de fermentació, és a dir, cap escalfament. Per tant, en el molí no s'han de guardar massa temps les olives.

Pràcticament les olives es solen guardar només de tres dies. És el temps corrent per tot Catalunya. Millor seria no guardar-les gens, sinó aixafar-les a penes arriben al molí, però és necessari assegurar la continuïtat de la feina constituint una petita reserva. Si es treballa al dia, pot passar, per una causa qualsevol—plujes, neus o el que

sigui—que no arribin olives al molí i aleshores s'hauria de parar, perdent un temps preciós. És indispensable, doncs, que el fabricant conservi poc les olives, però és necessari també que el pagès no les guardi a casa seva massa temps abans de vendre-les. Els Sindicats han de mirar que els socis entreguin diàriament les olives collides per a no treballar gènere ja passat. En el local de conservació, s'han de fer dues operacions: la classificació i la neteja de les olives. Respecte a la classificació els parers del tècnics no són veritablement unànims encara; no obstant, per la meua part, penso que és una operació de gran utilitat. Respecte a la neteja, en canvi, no hi ha disconformitat. Tothom accepta que les olives abans de caure al rodet han de passar-se per un cedaç més o menys complicat i perfecte i després han de rentar-se per a traure pedres, fulles, branquetes i terra, que si es deixen comuniquen a l'oli un regust disgustós. L'oli per a ésser bo ha d'ésser fet «solament amb olives». Els pagesos venedors no s'hi fixen gaire en fer aquesta separació de les olives de les fulles i pedres perquè saben que augmenten pes i volum, però el fabricant ha d'ésser escrupulós. Cal recordar en efecte que quan està l'oliva, l'oli és pur i sà, i que a l'extreure'l i posar-lo en contacte amb substàncies que fàcilment fermenten o que tenen un gust qualsevol el contaminem i afavorim la seva alteració.

El local de conservació ha de tenir, doncs, les dimensions suficients per a contenir 3 ó 4 vegades les olives que es poden treballar en un dia, mes l'espai suficient per a fer la classificació i la neteja de les olives.

Una altra condició important del local d'elaboració és que ha de tenir temperatura el més possible constant i no elevada per a evitar que s'escalfin les olives. Demés ha d'ésser sec, amb pis impermeable i amb parets llises perquè, hivernant en aquest local les larves del «chichi» o «mosca de les olives» (*Dacus oleae*), és necessari poder practicar una neteja perfecta. Aquesta precaució és indispensable, com es comprèn, sobretot en aquelles comarques on són temibles les invasions de mosca.

El local d'elaboració ha d'ésser quadrat o rectangular; cal que estigui provist de finestrals que tanquin bé, però que permetin l'entrada de la lluna, i que puguin obrir-se còmodament sempre que sigui necessari airejar el local per haver-se elevat excessivament la temperatura (a més de 16-17 graus). Els molins sense llum, sense aire han de desaparèixer.

El paviment té d'ésser de ciment porlandt o enquitranat, amb dues inclinacions convergents en un petit regueró central que porti les aigües de neteja de les màquines, pis i parets, cap els inferns per a que deixin les miques de substància grassa que puguin portar. Per a que la neteja pugui efectuar-se amb facilitat és convenient que les parets siguin o enrajolades o encimentades fins l'alçada d'un home.

Convé que el local estigui orientat de manera que durant el dia li toqui el major nombre possible d'hores de sol, ja que d'aquesta manera s'estalvia foc—el local s'escalfa millor— i es té més llum. L'orientació no es mira gaire en els molins que es construeixen al nostre

país, però és un detall que té la seva importància, sobretot en les comarques fredes en les quals el costat més llarg de l'edifici hauria de mirar a migdia.

Respecte a les dimensions és difícil poder donar una dada numèrica concreta, perquè com es comprèn, aquesta varia amb la importància del molí. De totes maneres, cal recordar que és necessari que les operacions d'elaboració puguin fer-se còmodament i que, per tant, no hi ha d'haver res que dificulti la circulació. És millor abundar un xic en l'espai que escatimar-lo, perquè l'augment de despeses de construcció de l'edifici queden segurament compensades per l'estalvi en les despeses anyals de fabricació.

La distància corrent entre les diverses màquines és:

Entre premsa i premsa	0'75-1'25 metres
Entre bomba i bomba.	0'50 »
Entre rodet i rodet.	0'75-1 »
Passadís central.	3'50-4 »

Crec que són preferibles les distàncies màximes. El local de decantació és un petit local contigu al d'elaboració, on s'ha de separar l'oli de les aigües de vegetació, matèries colorants, escuma, i altres substàncies que sempre l'acompanyen. Convé que sigui independent dels altres. Sobretot en els grans molins—perquè molt cops és necessària una gran serenitat per a separar l'oli. Demés és més fàcil tenir sempre una temperatura apropiada i més còmoda per la neteja que ha d'ésser escrupulosa.

Per a separar l'oli de les aigües, el mètode més corrent al nostre país és el de les piques; una o dos o, tot lo més, tres piques per premsa. Si és una pica sola, l'oli i les aigües cauen en aquesta i a mà es va traient l'oli a mida que es separa. Quan són dos piques, en una va la barreja i en l'altra o l'oli o l'aigua, segons la disposició que s'ha adoptat. Si són tres, llavors en una de les laterals va l'oli i en altra les aigües. De les piques l'oli es porta als dipòsits de llauna i d'aquests, després de varis trasbalços, als cups.

Millor sistema és el de les piques en sèrie en les quals es verifica automàticament la decantació de l'oli. En una pica va la barreja d'oli i aigües. L'oli passa després a altres piques successives netejant-se cada cop més; les aigües mitjançant unes cantimplores passen a altres piques situades a l'altre costat.

Amb aquest sistema s'estalvia feina i l'oli surt més net.

Cada pica està en comunicació, per medi d'una obertura inferior, amb un regueró subterrani que permet la neteja diària i la recollecció de les aigües que es disposen en els fons i que es porten als inferns.

També poden usar-se, amb estalvi d'espai i de feina, els separadors automàtics, dels quals existeixen avui alguns models que funcionen perfectament (Bracci, Reyes, Turbina Hignette, etc.)

L'infern deu situar-se completament apartat dels locals d'elaboració de l'oli. Les fermentacions que en ell es verifiquen determinen l'emanació d'olors desagradables que es poden comunicar als olis bons.

Les piques de l'infern han d'ésser molt grans, és a dir, fondes i amples. D'aquesta manera tarden més a omplir-se i, per tant, l'oli té més temps de separar-se. La forma millor per a les piques és la d'ampolla, és a dir, fons ample i coll estret, perquè així l'oli que es recull a la superfície forma, encara que sigui en petita quantitat, una capa espessa, fàcilment separable. Però, pràcticament, no és una forma recomanable, perquè és més cara de construir i perquè resulta més difícil la neteja.

El local de conservació, tenint cups subterranis, no presenta particularitats d'importància. En aquest local es fan també les operacions de filtració, envàs, etc.

AUGUST MATONS

L'Escola Superior de Zootècnia

II

Desenrotllament que podria donar l'Escola a la riquesa de Catalunya

No hi ha cap mena de dubte que la indústria animal o explotacions zootècniques de Catalunya es realitza actualment en la manera com es fabricava anys enrera amb els telers de fusta. Els mètodes utilitzats en la producció animal són insuficients. Els antics solien matar els porcs quan tenien cinc anys; el pastor Eumea hostatjant Ulises, sacrificà en honor d'aquest un porc de cinc anys. Les comarques més endarrerides de Catalunya actualment els maten als dos anys. Entre els telers de que disposaven els grecs i els utilitzats abans del vapor existia, certament, un progrés notable, però aquest progrés és més gros comparant aquests últims amb els moderns: la mateixa diferència que hi ha entre obtenir 100 carnisseres de porc en dos anys o obtenir igual pes en vuit o nou mesos. I ço que succeix en l'espècie porcina, passa amb les demés espècies productores de carn. A mitjans del segle passat les vaques i bous no pesaven pas la meitat dels bòvids actuals. I no obstant, encara que els nostres ramaders o fabricants d'animals no teixeixin amb els telers dels grecs, haurem de convenir que teixeixen els animals amb els telers de mà d'abans del vapor.

És inverossímil la pèrdua que representa per l'economia nacional utilitzar el mètode empíric en compte dels mètodes científics en la producció animal. En determinades operacions, les diferències van des d'un interès negatiu a un guany de un cent per cent, segons que es teixeixi o es fabriqui carn usant el mètode empíric o utilitzant els mètodes zootècnics.

Si una de les fonts de riquesa la constitueix el saber produir barat, bé es podria dir que els ramaders catalans no produeixen pas econòmicament. La valor de la producció ramadera no depassa el

capital que la Ramaderia representa. Mentre la indústria cotonera, en la secció de filats, teixits en cru i estampats, el capital esmerçat equivalia (abans de la guerra) a 240 milions de pessetes, la valor total de la producció importava 227 milions; la indústria llanera 100 milions per 82; les indústries químiques 17 per 13; la tapera 35 per 55, la farinera 26 per 40, la pelleria 20 per 22, és a dir, la valor de la producció oscilla al cent per cent de la valor que representa el capital invertit.

Segons càlculs del professor Rossell i Vilà, la valor de la producció ramadera és el 85 per cent del capital. Observi's, però, que una liquidació entre les indústries esmentades i la indústria pecuària el que separaria potser aquesta d'aquelles, fóra un major benefici per la ramadera a causa de la poca quantitat de mà d'obra que necessita en comparació de les demés.

És segur que la indústria pecuària de Catalunya dirigida zootècnicament, la valor de la producció s'aproximaria al 150 per cent del capital i els beneficis nets no anirien gaire lluny d'un 100 per 100. Aquesta hipòtesi ens permet col·locar la indústria animal com una de les més productives, o per ésser equànimes, la de més beneficis.

Però no és aquí tot. El capital ramader en la seva vàlua va lligat amb la forma de producció. A producció empírica, valor petita del capital. Pel contrari: producció zootècnica, valor màxima del bestiar. Els animals tots de les nostres explotacions són susceptibles de quasi doblar la llur valor. Això considerant que el número de caps hagués necessàriament de restar estacionat.

Mes no és així. La població ramadera de Catalunya pot i deu augmentar. La limitació productiva està evidentment supeditada a la capacitat consumidora i a la coacció externa.

La producció animal catalana no abasteix sinó a mitges les necessitats del consum. Per aquest costat, doncs, pot produir el doble. No ha de fer por als catalans la lluita amb els ramaders de fora. Universalment, la producció i consum animal està gairebé anivellada. Tampoc és de témer una mala jugada dels aranzels per part del Govern espanyol, puix la principal riquesa de l'aristocràcia i dels potentats espanyols és la ramadera. No s'ha de témer la competència dels productors espanyols perquè en l'actualitat cada bèstia bovina, que, per exemple, ve de Galícia, entre la pèrdua de pes viu durant el viatge i les despeses del transport, queda gravada amb unes setanta o vuitanta pessetes. De manera, que si els ramaders espanyols tenen les terres més barates i la mà d'obra més econòmica, en canvi han de sofrir els desavantatges d'haver de concórrer a un mercat llunyà.

La contínua repetició de mètodes zootècnics i la millora constant del bestiar conduiria insensiblement la nostra ramaderia a la producció de patrons, és a dir, de reproductors tipus. La indústria d'animals reproductors és de les més lucratives. Som massa positivistes per a sommiar en produir toros de 80,000 pesos, cavalls de 20 i 30 mil duros, marrans de 15 i 20 mil pessetes. Però no fóra res d'estrany vendre als països mediterranis, reproductors pel doble o triple dels preus ordinaris.

La producció animal ofereix a més de les espècies pròpiament ramaderes (espècie cavallina, asnal i llurs híbrids, bovina, llanera, caprina i porcina) altres indústries que és necessari crear-les, ampliar-les o millorar-les.

S'ha de donar una gran empena a l'avicultura. La gallina ha d'ésser més ponedora; el pollastre que es porta al mercat ben engreixat. Les plomes llargues del gall, de l'ànec i d'altres aus s'han de preparar per a les indústries del guarniment o fantasia; el plumissol de l'oca per a edredons. Els estruços i agrons s'han d'aclimatar i s'han d'explotar industrialment. El gall indi o indiots i el casoar han de devenir animals d'ordinari abastiment com el moltó o la gallina.

La cuca de seda està a Catalunya completament oblidada. Precisa reimplantar-la.

Altres tant es pot dir de l'abella. Hi han comarques que per llur flora melíflua podrien subministrar grans quantitats de mel, el qual producte és actualment ben escàs.

Els conills s'han d'explotar a més de productors de carn en vistes a les pells. Hi han pells d'oca i pells de conill que valen tant com la carn que cobreixen.

Els estanys, els llacs i els rius han de contenir en grans quantitats peixos estimats al mercat.

Fora de la ramaderia pròpiament dita, les demés indústries animals no munten un capital gaire gros, mes no per això la suma de molts factors petits deixa d'ésser un total important.

No acaba aquí la significació de l'Escola de Zootècnia en la riquesa nacional. La cria i explotació d'animals constitueix la primera part del programa. La conseqüència d'aquesta és la industrialització dels productes animals dintre els límits no invadits per indústries ja tradicionals.

Està clar que l'Escola de Zootècnia no ensenyarà a adobar les pells, perquè aquesta funció és pròpia de les blanqueries, però sí donarà instruccions sobre la manera com s'han de preparar les pells de conill per a vendre-les a un preu molt més alt que l'actual; naturalment que l'Escola ensenyarà també com deu preparar-se una pell d'oca perquè aquestes pells, ordinàriament, no són objecte de tractament en la indústria blanquera de la nostra terra.

Les indústries de la llet són incipients. No tenim grans mantequeries, ni posseïm cap marca de formatge i són molt poc conegudes les indústries de la caseïna, lactosa i la fabricació d'altres productes de la llet.

Que nosaltres sapiguem, no existeix al món una Escola dedicada a l'ensenyament de les indústries de les carns. És aquesta una indústria que arrelaria fàcilment a Catalunya, per tenir un coixí de tradició i popularitat. Són poques les dones catalanes que saben fabricar mantega, però quasi totes preparen unes botifarres o llonganisses excel·lents. No fóra gens difícil que Catalunya fabriqués per a l'exportació i per a llur colònia estrangera embutits i altres productes de «charcuterie», els més principals d'Europa i Amèrica. I amb això,

totes les demés indústries de les carns: carns en conserva, fetge gras, etcètera.

Veu's aquí la participació de l'Escola de Zootècnia en el foment de la riquesa de Catalunya. L'Escola n'augmentarà el capital, millorarà els animals, reduirà el cost de producció, crearà indústries noves, en desenrotllarà d'altres, perfeccionarà les existents.

Però la riquesa present i futura de la indústria animal, a causa de les malalties de les bèsties, podria sofrir greus contratemps. És aquest un aspecte que l'Escola de Zootècnia no l'ha pas descuidat i que serà tractat en un pròxim article.

M. ROSSELL I VILA

Com són i com haurien d'ésser els nostres pagesos

L'endolciment del viure

Se'ns retrata, i algú que ho ha vist ho confirma, l'home dels països més avançats d'una manera, a primera vista, paradoxal. Que se'ns parli d'aquests països llumeneres de la humanitat, eminentment rics, intensament treballadors, i de seguida es fica en la conversa a l'home que els forma, a l'industrial i comerciant que és el que treballa, el que fa la fama i potència del seu país. I en dir-nos de l'enginyer jove, empresari i director de poderoses indústries, del gerent d'un comerç o d'una indústria, del banquer moltes vegades gairebé imberbe, responsable d'importants cabals, dels homes que per llur situació han d'ésser seriosos, ens els dibuixa com els més perfectes «gentleman». Són homes que, ultra treballar activament durant el dia, poden, després, divertir-se, fent dir a algú que fins són viciosos. No, no és pas així: llur vida pletòrica d'activitat els fa obrar així, sabent que quan assisteixen o donen una festa, no tan solament es diverteixen ells, sinó que de passada fomenten llur actuació en el comerç o la indústria.

Amb el que havem dit en altres articles n'hi ha prou per a deixar ben clar que els nostres pagesos no pequen pas d'aquest mal; ni símptomes n'hi ha.

La moral dels nostres pagesos fa que llur vida estigui guiada per un puritanisme de costums que moltes vegades arriba al ridícul.

Potser no ens expressem prou bé. No volem que de cap manera s'entengui que defensem l'amolliment de costums, ni tan sols que trobem simpàtic el vici; res d'això. Volem només que el treball ingrati de tot hora sigui amorosit per una mica d'alegria; que aquelles estones passades per la febre d'una feina que es compleix siguin després endolcides per un esplai franc i agradable.

Perquè dins la família pagesa hem trobat casos en què regna un avorriment a tot el que és alegria, a tot el que és rialles, a tot el que és esplai, que fa suposar que aquelles famílies creuen que la virtut tot just pot existir dins de l'aspror i privaments de la vida.

Llegiem en un llibre, molt conegut, del Sr. G. Graell, que l'alegria és el menjar de l'ànima, i que la tristesa és un factor de desgràcia, perquè no és més que un malestar de l'esperit i quan aquest està malament no es pot esperar pas l'èxit. Observem-ho i veurem que l'embutiment produït per la falta d'expansions, reporta un fàstic pel treball, una lassitud al cos que l'esclafa en la inactivitat, una mena de cosa que fa fugir de la companyia, i que es la causa que es sigui rebut a tot arreu amb una mena de prevenció, senyal de fracàs.

L'home que treballa, per aquest sol fet necessita una satisfacció que sigui capaç de fer-li oblidar les estones que deixen una impressió de cansament en el nostre esperit. Hi té dret, i si té mitjans, l'obligació de buscar aquestes satisfaccions, i quan no té mitjans, algú potser diria que té el deure de reclamar-los.

Ja ho hem dit: individualment, per anar a buscar l'èxit, es necessita el bagatge d'un estat moral ben llampant sense la foscor de cap pena, de cap rancúnia, de cap odi, ni de cap emmurriament i d'un cor ple de satisfacció i entusiasme; però cal buscar aquest mateix estat en tots aquells que estiguin en relació amb un i que hagin d'ajudar a aquest assoliment de l'èxit. Només si és així donaran el màxim de treball que convé.

Voldríem que els nostres pagesos es donessin ben bé compte d'això. Aquí a Catalunya, efecte de la intensa vida intel·lectual, se'ns ha presentat fort el problema social agrari. (El nostre no és ni s'hi assembla, per ara, al problema d'Andalusia, per mor de diferent estat contractual de les relacions entre possessor i treballador de la terra.)

I ens havem de fixar en una cosa: els agricultors catalans són de tres categories. Hi ha el petit arrendatari, rabassaire o masover que ell mateix es conrea la terra; hi ha el propietari que fa conrear la seva terra per mossos o jornalers, i hi ha el tipus de gran agricultor modern (molt rar) que porta la seva explotació també per mitjà de llogats. No parlem del senyor que té un finca per a anar-hi a estiuejar, a caçar o a collir raïms i que la manté amb les pessetes guanyades suant en el taller, en la fàbrica o en la botiga de Barcelona. No, no parlem d'aquest, perquè el creiem molt poc agricultor; i si fos ell sol a fer de pagès a Catalunya, no seria aquesta pas com és ara.

Doncs bé; a tots els altres tres tipus de què havem fet esment, té aplicació ço que s'ha dit en aquest article. Però especialment pels que escriuré, és pels propietaris mitjans. Aquests formen la simpàtica massa que constitueix l'agricultura catalana, la que en passades generacions la féu lluir, i que la creiem de gran profit, i necessària per a la vida de les nacions, com la nostra que han de tenir agricultura ben intensiva.

No volem sostenir que amb bones paraules es pugui acontentar una borsa buida. En tot temps és això un absurd, però ara és una

folia. Als obrers se'ls ha de pagar el que val llur treball encara que ara no necessiten padrins que es cuidin d'això.

Se'ls ha de pagar llur treball; més encara, s'ha de fer perquè estiguin contents en la masia. Això entra de pla en els deures que ens imposa l'ètica que ha d'informar les nostres obres. Aquesta ja és suficient raó; però havem de demostrar que convé a ells, i sobretot als propietaris, el que els obrers estiguin contents a llur vora.

Per als mossos serà senyal de benestar, i això és el que tothom busca. Als propietaris, com que això no els costaria res, només per la satisfacció moral de tenir-los contents podrien fer-ho; però, demés, han de saber que si volen que llurs obrers treballin tot el que deuen i que no fassin malbé plantes o conreus per pura deixadesa (en una mena de «sabotage» pasiu), només ho assoliran fent que en l'ànima senzilla de llurs obrers hi entri l'agraïment per les atencions que reben de l'amo. Tenim la seguretat que amb àpats, festes, excursions, etc., que s'organitzessin per als obrers, es faria molt per a estabilitzar als treballadors en la casa, i en estar contents s'assemblarien a aquells que miraven tant pels interessos de l'amo i que es creuen perduts per sempre més. En aquest punt que estiguéssim, hauriem anulat del tot la possibilitat de trastorns socials, violents en el camp. I que es tingui en compte que la qüestió social agrària és una de les coses que més s'hauran de tocar i retocar per a constituir la moderna agricultura per a la qual laborem, i que els nostres pagesos han de voler assolir, ben aviat i enfortir-s'hi per a no ésser esclafats per altres més forts.

En les grans finques en què els emplots són més nombrosos, és més difícil que els efectes que dèiem s'hi demostrin. Però no obstant, en una famosa finca d'un molt conegut polític català es té el sistema que deiem. En la mateixa finca hi ha diversions per als obrers; com a final de certes operacions culturals es celebren àpats, i l'amo és tan ben vist, que ens consta que més de quatre vegades ha estat ovacionat per la seva gent en trobar-s'hi entre mig.

Per refinament, per amor propi, per atenció als altres, per plaer, pels deures socials, i si no fos per altra cosa pel càlcul egoista d'obtenir benefici; precisa que s'amoroseixi la nostra vida amb la dolçor d'un esplai senzill i noble: això ha de fer-ho el pagès amb els seus empleats, i ho ha de fer amb ell mateix i la seva família.

Ningú com la mestressa és tan indicada per a introduir o orientar aquests esplais familiars, ja que ofereix a la bondat de la distracció l'altre atraient d'ésser presidida per una dona. Aquesta ha d'ésser, veritablement, la que ha de fer l'evolució dels costums de la llar pagesa.

R. SALA ROQUETA

INFORMACIÓ VINÍCOLA

Ha finit 1919, i l'any, per tants conceptes malestruc, ha mostrat dues característiques contradictòries: estabilitat en els preus i calma en les transaccions; i això, que en hores normals representaria una palesa antinòmia mercantil, en aquests temps d'incongruència, té una cabal explicació.

Els productors mantenen la fermaça en llurs pretensions, sens dubte perquè capeixen que és transitòria la situació dels mercats, i perquè, retornats al curs degut, vindrem a reprendre l'activitat que les curtes existències imposaran. Per això els preus romanen els mateixos ja registrats a l'entorn de novembre sense que una oscil·lació pugui explicar-nos impaciències o desesperances.

El comerç, en ses impressions qualifica de completament encalmades les negociacions, afegint-hi la nota de tendència a un abaratiment, mes donant-ho com resultat probablement lògic, que com certesa en els contractes. També podem transcriure l'altra raó que donen els comerciants com a causa eficient de la calma: la depreciació dels francs. Nosaltres, a l'assenyalar aquestes impressions, complim el deure informatiu, però aquest seria deficient si no hi posessim els comentaris pertinents. Veiem-los:

Repasant les dades de cotitzacions, trobem que el grau hectolitre va de les pessetes 3 a les 3'15 pels vins clars; de les 2'85 a les 3 pessetes, pels negres, i de les 2'75 a les 3, pels rosats. També sabem de transaccions quines aligacions de color i grau han merescut els tretze rals i essent nombroses les vendes realitzades a raó de catorze rals carga nostra. Tenim, doncs, una prova d'estabilitat que més significa fermesa en el productor que tendència a reduir els preus.

Si venim a escatir les causes de l'encalmament, trobarem que la baixa dels francs és, sens dubte, un factor, mes no pas únic i fins ni potser principal. Com no és cosa de repetir-nos en la redacció d'aquestes informacions, car ja avançava el cronista en el número del 5 de desembre la personal impressió en ço que pertanyia al mercat d'exportació, podem donar-la avui per continuada i passar a l'anàlisi de la calma que ens envolta.

Si ella pesés únicament sobre els vins o aquelles mercaderies qual encaix moneda depengués dels valors estrangers, la demostració seria terminant. És així? Bé és de veure que no quant a productes de pur consum interior els hi passa altre tant i, potser, agreujat. ¿Per què, doncs, aquesta situació? En raó a una general desconfiança, inestabilitat i trasbals de tota mena en un principalíssim factor: el transport. Els treballs de tota mena, i assenyalamment els d'oficis, experimenten la crisi de les vagues i del locaut per a que els serveis siguin reduïts a un mínim d'exposició, i és cosa ben manifesta que el trasbals augmenta en els grans centres que són, per llurs capacitats, els que trastornen el corrent de la vida mercantil i industrial. Enfront dels perill que comporten els qui s'arrisquin, vénen a reduir-se els atrevits, i això és motiu d'una abstenició o ajornament de les activitats que, o podrien trobar-se amb sabotatge, o amb la penyora d'uns poders organitzats. Trobar-se entre els dos plats de la premsa és córrer quasi segurament a la pressió si no deturen altres forces l'engranatge pressor. És nostre cas i principalment per aquelles mercaderies no consignades com d'essencial necessitat... I fins quan les

farines i blats troben entrebancs per llurs càrrega i elaboració, ja és de veure ço que li podrà ocórrer al vi.

Si la pretensió comunista ha vingut a desvetllar la potència conservadora, i una ofensiva i defensiva estan en xoc, una i altra manifestació tenen finalitat idèntica que es mostra en una commoció revolucionària o que, almenys descentra els corrents de les activitats amb greus perills pels homes del sindicalisme i no menors pels elements conservadors. Si aquest «statu quo» imposa momentàniament la paralització dels treballs en gran escala, no menys detura l'enfeinament dels factors mitjos que viuen isolats i sentint-ne els efectes del vagar general. I l'agricultura està a mercè dels centres productors convulsionats, de manera que vins i mercaderies menys necessàries experimentin el període d'encalmament.

Si aforessim les entrades a ciutat que no tenen ulterior destinació, registraríem un descens de volums i, per tant, de moviment que els cellers tenen retinguts en tant que s'espera el retorn a la normalitat.

Un senzill coteig ens ho posarà en clar. Si en els països no commoguts els preus persisteixen, serà senyal de que el malestar sols espera la crisi benefactora que decanti a bé el dany d'ara; i la Manxa, Alacant i València donen preus fermes malgrat les transaccions no els arribin com solien sovintejar. El port de Tarragona, abarrotat de gom a gom de queviures i productes, ve a dir-nos que el seu sentit de pau és propici als quefers si la vaga de navilis no tingués influència en el Mediterrà, mar de nostres sortides. Mes la disbauxa d'enteniments pertorbats finirà; la calma mercantil tindrà terme quan comenci la calma a regnar en els esperits, avui encara agitats, i serà de veure que els preus regiran, probablement, sense augmentar en consonància amb nostres disponibilitats i les demanadisses de caldos que ja escassegen en els grans centres consumidors... avui obligats a fer cua enfront dels flequers i estanquers, car pa i tabac són necessaris en la humana estructura de virtuts i vicis.

Deixant de banda aquestes consideracions, vejам si els mercats exteriors ens donen una pauta per la qual podem deduir-ne la racionalitat en els nostres preus.

Sintetitzant opinions, veiem aquest sentit: «A reserva d'aconteixements extraordinaris, els preus dels vins no es reduiran, sinó al contrari, iran en augment», diu un comentarista francès productor, i un altre, comerciant, després de raonar preus elevats, confirma la ferma tendència dels mercats. Sobre quins valors? De 110 a 145 francs hectolitre, segons color i grau. Calculem a un 50 per 100.

Itàlia, amb certa calma momentània, cotitza desde graus 11 a 15, a lires 16 i 20 grau, i malgrat donem el 60 per 100 al canvi, ténim uns valors que van de les pessetes 9'50 a 12 a part d'embarc.

Argèlia dóna llurs contingents a destillar amb preus de 8'75 a 9 francs grau hectolitre i bo i sense altres entreteniments de transport. Els nostres vins dipositats a Ambers baixen per les xarxes franco-belgues a l'a-provisionament de places nortenyas descongestionant els transports del sud de França; bé que cal convenir en que són ja migrats els volums sollicitats.

Es d'esperar que amb la pau, definitivament ratificada, s'equilibraran quelcom les finances permetent-nos una represa de bones sortides.

Aquestes són, a l'hora actual, les informacions obtingudes en la recerca de dades i sense altres característiques que les assenyalades en començar: fermesa i calma.

Resum de Revistes

LA CONCEPCIÓ AMERICANA DE LA SOCIOLOGIA RURAL.—*Académie d'Agriculture de France*.—René Worms.—Sessió d'octubre de 1919.

Divergeixen els aspectes de la sociologia agrícola segons les latituds, races i la geologia. Partint del reconeixement d'aquesta veritat, l'Acadèmia analitza aquelles causes comunes, inseguint la concepció que John Morris transcrivé en sa «Constructive rural Sociology», principalment basada en la lluita del factor ètnic amb la natura on les desenrotlla.

El punt de vista, si no de novetat, és almenys molt digne d'estudi i en mantes observacions ve a concordar amb Jules Meline en sos llibres «Retour a la terre» i «Le salut pour la terre».

Si la vida ciutadana envaeix i domina arrastrant als descontents a demostracions violents de vagues—nostra hora present— en la vida del camp, l'home isolat treballa, lluita i medita, ço que ve a traduir-se en menys compenetració comunal, però en majors activitats individuals i apaivagant tot apassionament. L'estructura de l'home agrari és força més senzilla, però més personal i permanent, i fins influenciadora, d'energies. Desconeix el ver pauperisme, la disbauxa, la bogeria, el suïcidi, el divorci. L'agricultor és força més independent d'altri, per tant, que més dependent i influït del medi que reclama la cooperació de la muller i dels infants, rellegant la família amb uns vincles d'interès, d'esforç i d'esperança. La vida rural no permet creació de fortunes ràpides, brutalment enlairades o esfondrades de sobte; és més lenta, persistent i equilibrada la gaubança dels medis conquerits. Els conreus de la terra demanen ajornaments de profit; els medis són de lluita contínua amb la intemperie. L'associació és més difícil i tardana, així com la demostració del talent és menys ocasional, però l'experimentació diària és la constant alligonoradora.

Assenyala Worms les fites de Morris per a coregir les dureses de la vida pagesa, i deixant de banda els aspectes econòmics de producció, crèdit vendà, transports, acció dels Estats en creació de centres i vies i granges-escoles, vol escatir la part moral que empentaria l'associació. Ja en aquest pla, preconitza els dos graus medis: el religiós i l'educatiu de les escoles *menagères* premiant les eficacitats exemplars.

Nord-Amèrica, amb religions distintes, trobaria en l'acció confessional una major dificultat d'enllaç que en altres països—per exemple, el nostre i uns majors aventatges en la influència cultural patrocinada allí fervent i difundida. L'analfabetisme no seria allí destorb—sí, en nosaltres—i amb els dos termes, religiós i instructiu, es podria instaurar una ample organitació permanent d'enquestes de vida, per a acudir a malvestats i perjudicis de tota mena, premiant tota bona obra espiritual, agronòmica o de solidaritat social. La recompensa per premis o el menyspreu per la notorietat de la falta, serien, a l'entendre de Miller—força semblant als exercicis del londinès Boot,—els màxims impulsos del millorament no solament moral, sinó fins econòmic.

Els Estats Units són fàcilment adaptables a un tal sistema perquè impera allí agermanada la voluntat amb el bon sentit; mes en els països abúlics, Emerson resta incomprès per a confiar-ho tot al providencialisme dropo o rutinari.

ELS FEMS DE PORC EN L'ADOB DE LES VINYES. — *Le Progrès Agricole et Viticole*. — Crònica. — Desembre 1919.

Són fems fortament hidratats (80 per 100 d'aigua), i suposant un ús de 30,000 quilos per hectàrea, contenen sols 6,000 de matèria seca per 24,000 d'aigua, equivalents a una pluja de 2'4 mil·límetres que la més insignificant nuvolada regala. Així, en terres secaneres, lleugeres, dotades de calç en la nitrificació s'obté més activament que en terres grasses, els fems de la cort seran indicats, bé que sigui migrada la quantitat azotada que contenen en comparació amb els fems compostos (excrements i orins, jaç comprès) d'altre bestiar. El quadro següent expressa llurs riqueses relatives en azot:

Excrements de cort	3'700 quilos
» de bovins	4'100 »
» de equins.	7'400 »
» de bestiar de llana	9'100 »

VINS AMB REGUST D'ALL. — *Revue de Viticulture*. — L. Mathieu. — Desembre 1919.

Sol ocórrer, al trasbalsar en hivern, que un vi novell senti, per cert regust i flaire, a la sentor de l'all que el fa molt desagradable. Solem dir-ne gust de sofre, i, en part, és degut a la combinació i precipitat que formen el gas sulfhídric amb l'alcohol i quasi sempre a causa de fermentacions tardanes, rellentades i incompletes. La presència i prolongat contacte del vi amb les mares i sedimentacions poc defecades, originen aquesta sentor en els vins clars; i en els negres, l'haver-los trascolat encara impurs.

Un trasbals curosament fet, pot corregir el defecte, mes la sola aireació no sempre és suficient; per tal deurem recórrer al empleu del coure, i millor aram, que fixi l'excés de sofre. Bastarà trasbalsar lentament de forma que el vi regustat degui passar entretingudament per un coll de cigne d'aram o vessar-lo en envàs que contingui una làmina o útil d'aram força polit i net.

A voltes el vici del vi novell va transmès a l'alcohol que se'n destilla, i per tal que l'aram dels alambins retengui l'excés, no serà de forma total; per tant, caldrà restablir l'esperit àcid sempre que disolgui una dosi sensible de coure.

El defecte en presència, ens imposarà, doncs, en l'hora de trasbalsar, una curosa manipulació, airejant i ruixant el vi defectuós sobre un ben netejat útil d'aram.

P. J. LL.

INFORMACIÓ

En entrar AGRICULTURA al quart any de sa publicació, desitja tota mena de prosperitats i un venturós Any nou a tots els lectors, subscriptors i anunciants.

Com sigui que el nostre estimat amic D. Josep M.ª Valls ha presentat la dimissió dels seus càrrecs de Director dels Serveis Tècnics d'Agricultura de la Mancomunitat de Catalunya, i de Director de l'Escola Superior d'Agricultura, ha estat voluntat seva cessar igualment en la direcció d'aquesta Revista.

Per a substituir-lo ha estat nomenat D. August Matons, Cap de la Secció d'Arbres Fruïters de la Mancomunitat de Catalunya, esperant, però, que no ens veurem privats de la valiosa cooperació del senyor Valls, a qui deu tant i tant l'Agricultura catalana.

Als darrers dies de l'any, a la Casa Consistorial de Valls es reuní la ponència redactora del Reglament de la Federació Agrícola del alt camp de Tarragona, en projecte, essent presents D. Josep M.ª Rendé, Cap d'Acció Social de la Mancomunitat; D. Fidel de Moragas, president de la Cambra Agrícola Oficial de Valls; D. Tomàs Caylà, pel Sindicat Agrícola de Valls; D. Pau Robert, president del de Vilarrodona, D. Josep Compte, president del Sindicat i Caixa rural de Pla de Cabra, i D. Josep Serret, president de la Societat Agrícola de Valls i un altre individu en representació de la mateixa.

Després d'un canvi d'impressions en quines s'ha fixat el criteri de que les Federacions que es tracten de crear responguin a un regíme i caràcter orgànic general i comú en tot Catalunya, fou tractada en principi la delimitació que correspondrà a la de la part alta de la Comarca del Camp de Tarragona.

Redactat el text del Reglament, s'acordà imprimir-lo per a sotmetre'l a l'estudi de les entitats que deuen entrar a la Federació, les quals podran estudiar-lo per a formular les observacions i esmenes que creguin oportunes el dia en que tingui lloc l'Assemblea general per a la discussió definitiva de l'estatut i constitució de l'organisme.

Ahir, dia 4, nostre benivolgut Director D. August Matons donà dues conferències en el Casal Autonomista d'Alcover, estudiant respectivament el conreu de l'olivera i la fabricació de l'oli.

La vila de Gavà que té a gran orgull el sostenir un Ateneu Popular, que és un veritable centre de cultura, celebrà el dia de la festa major (Sant Nicasí) un acte que deixarà un bell record.

A l'objecte de agermanar en tothora l'acció dels alumnes de l'Ateneu amb els que ja en són fora per a que conjuntament facin feina profitosa en pro de la vila, l'Ateneu organitzà un concurs de Memòries sobre agricultura, indústria i bestiar, exclusivament entre alumnes i ex-alumnes. Actuaren de Jurat el diputat provincial del districte i president de l'Assemblea de la Mancomunitat D. Antoni Jansana, D. Jaume Maspons i Camarasa, secretari general de l'Institut Agrícola Català de Sant Isidre, i D. Felip Solé i Olivé, ex-mestre nacional de Gavà i avui Director de l'Escola Normal de Mestres de Lleyda.

Fou una festa cultural força interessant, que reuní una gentada nombrosa i distingida.

Començà amb el repartiment de premis als alumnes de l'Escola, pronunciant parlaments els senyors Massó, Maspons i Sèculi.

El veredict de Jurat fou el següent:

Diploma i 10 pessetes, a la monografia sobre bestiar llaner, a l'alumne Pau Prunera i Mestre.

Diploma i 30 pessetes, a la monografia sobre Agricultura i bestiar, de l'ex-alumne Miquel Amat i Bergés.

Diploma i 100 pessetes, a la monografia sobre el conreu del preseguer, del noi alumne Miquel Amat i Bergés.

Diploma i 10 pessetes, a la monografia sobre la indústria de la seda, de l'alumne Zoile Rafanell i Viña.

Diploma i 10 pessetes, a la monografia sobre la molturació del blat, a l'alumne Jaume Santfeliu.

Diploma i 5 pessetes, a la monografia sobre la mecànica aplicada a l'agricultura i el blat des de la sembra fins que entra al graner, de l'alumne Joan Germés.

Diploma i 15 pessetes, a la poesia «Pagesia catalana», enaltint la vida pagesívola, de l'ex-alumne Marian Colomer.

Diploma i 10 pessetes, a la prosa «Els pagesos», del jovenet alumne Joan Santfeliu.

Algunes monografies i poesies, foren llegides i molt aplaudides. Totes estan escrites en català.

El senyor Solé elogià la celebració d'aquests certàmens.

El senyor Jansana felicità els organitzadors de les festes, perquè havien sabut organitzar una festa completa donant satisfacció a les forces físiques amb els cóssos a peu i en bicicleta, a les de la intel·ligència amb la festa escolar i certamen de Memòries, a la fe amb els actes religiosos i a la idea de pàtria amb l'enlairament de la bandera catalana i l'esperit de la terra que traspuava en tots els actes.

La Cambra Agrícola del Noya ha fet circular profusament unes invitacions per a la Conferència d'orientació social que donà ahir en son hostatge l'il·lustrat publicista mossèn Josep M.ª Rovira, Director del Laboratori de la Cambra i de la publicació *Avenç Agrícola*, que n'és portaveu.

«La Cambra Agrícola del Noya—diu la fulla—curulla de serenitat, capacitada per un detingut estudi, plena d'amor per les coses de la nostra terra i amb una imparcialitat absoluta, ha determinat donar a la classe agrària la seva opinió, exposar les seves orientacions i la única solució que cal en el denominat problema agrari.

Seria negar la realitat, si negàvem que en la nostra comarca s'ha perdut la tradicional tranquil·litat de tots els que l'integren. Són multitud els pobles que lluiten entre si i els que encara no lluiten, la preparen apropiant-se els procediments que han seguit els que lluiten.

Tota lluita porta un esforç entre els elements en discòrdia, determinat en el màxim de medis per a aniquilar-se mútuament, ja que l'aniquilament d'una de les parts contrincants es la victòria de l'altra, si no queden aniquilades les dues. I aquesta és la tendència, que encara que sia natural, no deixa d'ésser molt trista.

La classe pagesa s'uneix arreu, estén la unió a tots els pobles i a tots els individus per a tenir així el màxim de força al sobrevenir l'esclat de la lluita. La mateixa tendència i els mateixos procediments tracta d'implantar la classe propietària.

Si un dia presenciàvem l'esclat contrari d'aquestes dues activitats, la topada seria formidable i les conseqüències serien una llarga estela d'odis i la destrucció d'una bona part de la riquesa d'aquesta comarca tan riallera en que vivim.

Creiem en el nostre seny de catalans, en l'amor que tots tenim a la nostra terra, en l'entusiasme pel nostre pervenir i això fa que estem

convençuts de que absolutament ningú vol veure l'esclat de tan empo-
bridora lluita.

Per això la Cambra Agrícola del Noya, vol intervenir, vol exposar el
seu criteri, vol donar les seves orientacions i la sol·lució que cal donar al
problema plantejat. I això vol fer-ho amb mires altes, sense mesquine-
ses, sense mirar a cap de les dues tendències en lluita.

La intervenció i l'aprovació de les nostres orientacions, dels bons
amics que integren la nostra entitat, és penyora que no admet dubte, ja
que inclou i recull individus tant de la classe propietària, com de la clas-
se nomenada rabassaire.

Per concretar la nostra manera de pensar i fer-la pública, no acudim
a una Assemblea, ni a cap reunió que significués disputa, sinó senzilla-
ment a una Conferència on exposar la nostra manera de pensar.

A l'escollir el conferenciant, era necessari que tinguéssim en compte
no sols els coneixements i la clara expressió de les idees, sinó també una
popularitat i una imparcialitat que inspirés absoluta confiança en la nos-
tra comarca. I al escollir-lo no dubtàrem un moment i fèrem l'encàrrec a
nostre bon amic mossèn Josep M.ª Rovira.»

La competència i llarga preparació del nostre distingit amic són pe-
nyora de un criteri aciençat, i per això és justa la expectació que des-
pertà el parlament de mossèn Rovira.

El dia 21 del passat desembre, el professor de Zootècnia de l'Escola
Superior d'Agricultura, D. M. Rossell i Vilà, donà unes conferències sobre
engreix de bestiar en les poblacions de Tordera i Pineda.

La molta concurrència que hi assistí quedà altament complascuda de
l'interès i competència amb que l'illustre conferenciant desenrotllà el
tema.

L'enginyer del Servei d'Enologia i Viticultura dels Serveis Tècnics de
la Mancomunitat, D. Erasme M.^a d'Imbert, té confiat l'estudi dels vins de
la costa de Llevant.

Dies endarrera al local que la Unió Catalana de Consumidors de
Força elèctrica per a l'Agricultura té establert a Barcelona, l'enginyer se-
nyor G. J. de Guillén Garcia donà una interessant conferència sobre el
tema «Les cooperatives agrícoles de distribució d'energia elèctrica».

El conferenciant va exposar la necessitat que els agricultors implantin
l'electrificació de llurs explotacions agro-pequàries per a augmentar els
rendiments i substituir la mà d'obra, avui tan escassa i d'elevat preu.
Com a solució per adquirir energia elèctrica a baix preu, presentà la ne-
cessitat de formar cooperatives de distribució en les diferents comarques
agrícoles, entitats productores, sinó, ans al contrari, afavoririen llur des-
enrotllament.

La conferència, que fou il·lustrada amb nombroses projeccions i qua-
dros gràfics d'explotacions cooperatives de distribució de França i Ale-
manya, va merèixer els aplaudiments de la selecta concurrència que acudí
a l'acte.

En les poblacions de Brafim, Rodonyà i Terrassa es tracta de cons-
tituir-s'hi cellers cooperatius.

Essent més peremptori la construcció dels dos primers, ha estat a donar-hi conferències D. Josep M.ª Rendé, Director d'Acció Social Agrària, els dies 27 i 28 del passat desembre.

El propi senyor Rendé ha donat també una conferència en el Sindicat Agrícola de Perelló, sobre molins d'oli cooperatius.

El Sindicat Agrícola Unió de Pagesos de Balaguer i sa comarca, ha instal·lat una Esgramadora cooperativa per a ús exclusiu dels socis.

Amb tal objecte la Unió de pagesos convida a tots els agricultors a visitar la grandiositat de la torradora, emplaçament de màquines, distribució de la feina i estoc immens de cànem a treballar aportat pels socis amb el sacrifici, molts d'ells, de patir gran penúria per no vendre als comerciants.

«De tot arreu—diu—rebem paraules d'alentació que ens conforten per a sortir amb la nostra. Quan acabi l'anormalitat present, farem grosses remeses del cànem treballat que ens solliciten.

El nostre Sindicat ha d'ésser el proveïdor natural dels demés sindicats agrícoles en tot lo del ram del cànem, com també nosaltres ens proveïrem de ço que ens manqui dels Sindicats de producció. La sindicació agrària i cooperativa té aqueixa idealitat.

Per això quan a la secció de màquines de producció de fibra hi unirem les de filatura i teixit, s'haurà completat la nostra pensa respecte del cànem. Semblant seguida farem amb els demés fruits a les últimes aplicacions.

Aquesta és la finalitat de la sindicació agrària, perquè solament aleshores no sabrà el pagès el valor del seu treball, de la seva producció, fins aleshores no deixarà d'ésser víctima de tots els especuladors que l'engalipen, vivint amb molt plaer i sense cap exposició, a les costelles del desgraciat pagès, que sua i treballa pels altres i, encara per més adob d'olla, es burlen de la seva rusticitat fent-li baberotes...»

La transformació que s'està operant en el món en tots els ordres de la vida, alligona constantment i ensenya com no pot desaprofitar-se cap ocasió d'estudiar i treure tot el partit possible de la industrialització de productes la manipulació dels quals semblava patrimoni d'altres països que no són el nostre.

Diem això perquè havem vist amb molt gust com en la pròxima Fira-Exposició Catalana d'Avicultura i Indústries derivades, que es celebrarà pròximament al Palau de Belles Arts, hi figura una secció molt notable des del punt de mira artístic i tècnic i de suprem interès per a l'agricultura. Es tracta de la secció setena, en la qual es presentaran al públic els molts aprofitaments de la ploma d'aviram i la pell de conill, com és la ploma per a boàs i capells, imitacions de plomes d'avestrús, paradís, marabú, etcètera, plomes per a coixins i plomalls, mangots, exarpes, sabatilles, imitacions de martres, xinxilles, etc. En aquesta secció, en la qual presentaran instal·lacions molt importants les principals cases de Barcelona, donarà una idea completa de l'avenç i desenrotllament que han pres en la nostra regió durant la guerra les indústries de la ploma i pell de conill.

D. Josep Poch de Feliu, enginyer dels serveis tècnics de la Mancomunitat de Catalunya, donà una d'aquestes passades festes una conferència en el Sindicat Agrícola de Sant Joan de Palamós, versant sobre l'empleu d'adobs i industrialització de l'agricultura en la comarca.

Ens diuen de Tortosa que les fortes ventades que regnaren la passada setmana han malmès i destrossat de singularíssima manera les hortes i gran part de l'arbrat, i que la pròxima collita de garrofes, que tan esplendent es presentava, sembla que s'haurà reduït molt.

Igualment ens arriben d'altres punts de Catalunya noves desoladores dels efectes de l'huracà.

Hem rebut el *Calendari del Pagès per a 1920*, publicat per l'Institut Agrícola Català de Sant Isidro (any 65 de sa publicació), en el que apart les seccions usuals que el fan guardar i consultar ben sovint, l'avaloren firmes tan valuoses com la de don Jaume Raventós, don Pere J. Girona, J. Maspons i Camarasa, Joaquim Ruyra, etc., i uns deliciosos ninots de Vicens Nubiola.

Moviment de Mercats

GIRONA

	Pessetes
Blat: els 100 quilos...	56-58'00
Ordi: els 100 quilos...	55'00
Sègol: els 100 quilos...	48'00
Civada: els 100 quilos...	38'50
Blatdemoro: els 100 quilos...	48'00
Mongetes: els 100 quilos...	115'00
Faves: els 100 quilos...	58'50
Pèsols: els 100 quilos...	185'00
Cigrons: els 100 quilos...	225'00
Arròs: els 100 quilos...	78'00
Garrofes: els 100 quilos...	40'00
Fenc: el quintà mètric...	18'00
Palla: el quintà mètric...	14'00
Patates: el quintà mètric...	22'50
Llana blanca: el quintà mètric...	250'00
Llana negra: el quintà mètric...	225'00
Vi: l'hectolitre...	50'00
Aiguardent: ...	312'00
Alcohol: ...	240'00
Oli d'oliva: ...	105-220'00
Formatges: el quilo...	9'00
Mantegues: el quilo...	11'00
Bestiar asnal: per cap...	300'00

Pessetes

Bestiar vacum: per cap...	1.200'00
Bestiar cabriu: per cap...	65'00
Bestiar porquí: per cap...	500'00
Bestiar boví: per cap...	1.200'00
Gallines: una ...	7-8'00
Pollastres: un ...	5'00
Ous: la dotzena...	3'00

MATARÓ

Patates del país vermelles: el quintà...	00'00
Patates del país blanques: el quintà...	00'00
Moniatos país: el quintà...	00'00
Pebrots 1. ^a : la dotzena...	00'00
Pebrots 2. ^a : la dotzena...	00'00
Albergínies: la dotzena...	00'00
Tomàtocs: la lliura...	0'15
Bolets 1. ^a : la lliura...	0'00
Bolets 2. ^a : la lliura...	0'00
Alls: el forc...	00'00
Cols: una ...	0'05
Cols: dotzena...	1'50

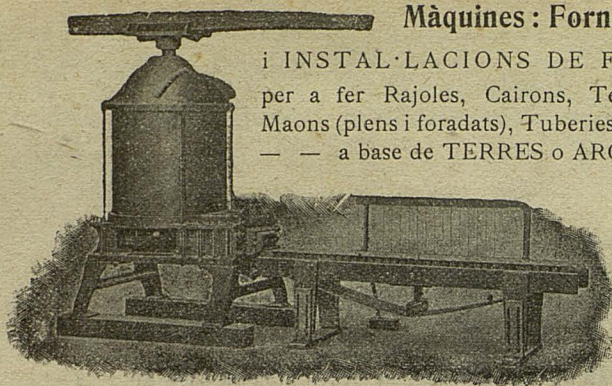
ESPAI RESERVAT PER LA CASA

VICENS VILA CLOSA

Successor de «KEGELS Y VILA»

**MAQUINARIA VITI-VINÍCOLA, PRODUCTES
ENOLÓGICS I ANTI-CRIPTOGAMICS**

Passeig de Gràcia, 88-Barcelona

Màquines : Forns : Accesoris

i INSTAL·LACIONS DE FÀBRQUES
per a fer Rajoles, Cairons, Teules, Totxos,
Maons (plens i foradats), Tuberries o Canonades,
— a base de TERRES o ARGILES —

PREMSES,
AMASSA-
DORES,
MOLINS,
MAXACA-
DORES,
GARBE-
LLADO-
RES

Màquina, moguda a força animal,
fabricadora de materials d'edificació, amb fangs o argiles

MESCLA-
DORES de
morter, etc.

Instal·lacions de FABRIQUES de CALÇ i CEMENTS

Màquines i Motllos per a
fer: BLOCS, MAONS, CO-
LUMNES, CORNISES i al-
tres objectes d'ornamenta-
ció amb CIMENT i ARENA

ESTUDIS i PROJECTES

J. F. Villalta, c. E.

(Apartat de Correus) **BARCELONA**

ARBRES

Selecció d'arbres per a repoblació de riberes

Plançons de POLLS BORDILS

.....

reconeguts en el XIV Congrés de la Federa-
ció Agrícola Catalano-Balear, com una de
les classes de població de major producció

.....

Carolines = Plàtans = Acàcies
Albes = Pollancs de totes classes

Miquel Bosch Batlle
BORDILS • • • • • (Girona)